



ת"פ 2689/03/11 - מדינת ישראל נגד תאאר סלאיימה, ראיד רג'בי, מחמד גית

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 2689-03-11

לפני כבוד השופט רפי כרמל

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
הנאשמים	1. תאאר סלאיימה ע"י ב"כ עו"ד סוואעד 2. ראיד רג'בי ע"י ב"כ עו"ד עוואודה 3. מחמד גית ע"י ב"כ עו"ד פרג'

גזר דין בעניינו של נאשם 2

1. הנאשם הורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) סיפא לחוק העונשין (חלק כללי), התשל"ז-1977 (להלן: החוק), חבלה במזיד, עבירה לפי סעיף 413 ה' לחוק, והחזקת סכין, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק. ואלה המעשים: ביום 17.3.09 בסמוך לשעה 02:15 דקר הנאשם את המתלונן דקירה ארוכה ועמוקה בפניו, במהלך תגרה. לאחר מכן, ניקב את צמיג מכוניתו.

2. הנאשם הינו כבן 31 שנים, נשוי ואב לבת, בעברו הפלילי הרשעה משנת 2006 בהחזקת סכין למטרה לא כשרה, בגינה נדון למאסר על תנאי ולקנס.

טענות הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען כי מדובר בעבירות אלימות חמורות, בהן נעשה שימוש בסכין לתקיפת אדם בשל דבר פעוט, והדגיש הערכים שנפגעו, ובכלל זה שלמות הגוף ושלמות רכושו של אדם, והצורך להילחם בתרבות האלימות ובשימוש בסכין. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, נטען כי הנאשם שלט במעשיו באופן מלא, לא היה חלק מהקטטה בה היו מעורבים אחרים אלא בחר להצטרף ולדקור אדם. הדקירה בוצעה במקום רגיש, ופוטנציאל הסכנה עולה



מהמסמכים הרפואיים המלמדים על פגיעה בעורק בפניו של המתלונן. כמו כן, מיקום הפגיעה גרם למתלונן לנזק אסתטי משמעותי. בנוסף, נגרם למתלונן גם נזק לרכושו. עוד נטען כי יש להתחשב בכך שהנאשם לא קיבל אחריות על מעשיו, לחובתו עבר פלילי רלבנטי בעבירה של החזקת סכין. ב"כ המאשימה התייחס לכך שהאירוע התרחש לפני כ - 6 שנים, אך הדגיש כי כתב האישום הוגש כשנתיים לאחר האירוע, נטען כי יש לקבוע מתחם שינוע בין 5 עד 8 שנות מאסר ולמקם את עונשו של הנאשם במחצית המתחם. עוד נטען לעונש מאסר בפועל ופיצוי משמעותי למתלונן.

4. המתלונן העיד על הנזק שגרם לו הנאשם, הצביע על הצלקת הארוכה על כמחצית פניו והדגיש כי הדבר מלווה אותו בכל עת, הוא נשאל על כך תדיר ונראה לאחרים כעברייני, והדבר אף מקשה עליו להתחתן. כמו כן, הוא סובל מפחדים מאז האירוע. המתלונן צירף אף מכתב בו פירט פירוט נוסף את סבלו כתוצאה מהאירוע ומהפגיעה וכן צירף מסמכים רפואיים הקשורים בכך.

5. סנגורו של הנאשם טען, בין היתר, כי יש להסתפק בעונש מאסר עד 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות. נטען כי האירוע התרחש לפני כ - 6 שנים, במהלכן הנאשם לא היה עצור, לא היווה סכנה לחברה, לא הסתבך בפלילים, הוא שומר על יציבות תעסוקתית מזה כארבע שנים, התחתן ולו ילדה בת שנה וחצי. בנסיבות אלה, כך נטען, יש לגזור עונש על הנאשם שלא יקטע את שיקומו ותפקודו הנורמטיבי. כמו כן נטען כי הפגיעה שנגרמה למתלונן לא סיכנה את חייו. באשר לעברו הפלילי, נטען כי נתפס בעת שהחזיק סכין בדרכו לעבודתו ואין לכך רלבנטיות למקרה דנן.

דין

6. חוק העונשין (תיקון מס' 113), התשע"ב-2012, קובע את עקרון ההלימה כעקרון המנחה את שיקול דעתו של בית המשפט בגזירת העונש, לפיו נדרש יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנדון ומידת אשמתו של הנאשם לבין חומרת העונש. יחס זה מבטא את עקרון הגמול. במסגרת זו יש לקבוע את מתחם העונש ההולם לעבירה, המתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אשר מצביעות על מידת אשמו של הנאשם, תוך התחשבות בפגיעה בערך חברתי המוגן. כן יש לבחון האם יש מקום לחרוג ממנו, בין אם לקולה בשל שיקול השיקום, ובין אם לחומרה, משיקולי הגנה על שלום הציבור. כאן מתחשב בית המשפט בנסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות עברו הפלילי. ככל שיש לחרוג מן המתחם, על בית המשפט לקבוע את העונש המתאים לפי מידת החריגה הראויה. בקביעת העונש במסגרת המתחם יש להתחשב בשיקולי הרתעה אישית, הרתעת הרבים, ונסיבותיו האישיות של הנאשם.

7. העבירות שביצע הנאשם פוגעות באינטרסים המוגנים של השמירה על שלמות גופו של אדם וחייו, הזכות לביטחון אישי, שמירה על שלום הציבור והסדר הציבורי. עבירות הסכינאות הפכו כלי נפוץ ליישוב סכסוכים, לעיתים קרובות סכסוכים על דברים של מה בכך, כפי שהיה בענייננו, והם בגדר רעה חולה, שעל בתי המשפט, לצד גורמי האכיפה, לפעול לעקירתן מן השורש, כפי שנקבע בע"פ 2949/06 פלוני נ' מדינת ישראל (2006) (פורסם בנבו): "משהפכה האלימות, בסכין, במקרה זה גם במברג, למכת מדינה, אין מנוס ממתן משקל רב להרתעה הנדרשת.... אכן מצויים אנו לדאבון הלב, בעידן בו הקול הדומיננטי, כמגמה שיפוטית, בעבירות מעין אלה בהן עסקינן, מה שקרוי פעמים "תת תרבות הסכין", נאלץ להיות הקול המחמיר, כדי להגן על החברה וכדי להרתיע את העבריינים".



8. לזכות הנאשם נזקף חלוף הזמן ממועד האירוע והעובדה שלא הסתבך בפלילים מאז. מנגד, לחובת הנאשם נזקפת חומרת מעשיו. הנאשם ביצע עבירות אלימות חמורות, שנסיבות ביצוען מקנות להן חומרה נוספת. הנאשם חבר לאחרים לביצוע מעשי אלימות אשר בוצעו בחבורה. הנאשם שלט במעשיו ובחר להצטרף לקטטה שאינה נוגעת לו. לא זו בלבד, אלא הנאשם דקר את המתלונן בנסיבות בהן המתלונן לא היווה סכנה פיזית לנאשם. הנאשם תקף את המתלונן בעת שהלה עמד ודיבר עם מעורב אחר, אליו פנה המתלונן לעזרה לאחר שנדקר קודם לכן בבטנו על ידי אחר. במעמד זה הגיח הנאשם במפתיע ודקר את המתלונן דקירה ארוכה בראשו. הנאשם לא הסתפק בזאת, וניסה לתקוף שוב את המתלונן בעת שאחר ניסה למלט את המתלונן מהמקום וקירב אותו למכוניתו שהיתה בסמוך. הנאשם ניקב את הגלגל האחורי ברכבו של המתלונן. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלונן חתך עמוק בצד שמאל של פניו עם דימום עורקי משמעותי, באופן המלמד על מידת הפגיעה בערכים המוגנים שפורטו לעיל.

9. מתחם העונש הראוי במקרה דנן הינו שנת מאסר ועד 5 שנות מאסר בפועל.

10. דרך האיזון הראויה במקרה שלפנינו בין מרכיבי הענישה, המתייחסים לגמול הולם לנאשם על מעשיו והצופים פני האינטרס הציבורי, לעומת הנסיבות העומדות לטובת הנאשם והאינטרס בשיקומו, הנה בהטלת עונש מאסר בפועל. לפיכך, ולאחר שהבאתי בחשבון את פרק הזמן הרב שחלף, ושלא באשמת הנאשם, ושיקומו מאז, אני גוזר על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופת של 20 חודשים. בנוסף אני גוזר על הנאשם מאסר על תנאי לתקופה של שישה חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר. כמו כן הנאשם ישלם פיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪, אשר ישולם לא יאוחר מיום 1/10/15.

11. זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשם 2 והנאשם 2 בעצמו.

רפי כרמל, שופט